

a 8. na konci zmíněného nařízení, neobsahuje toto nařízení, vedle ustanovení upravujících vedení obchodu, jakož i jednání dlužníka, dozorčí osoby a soudu, žádných předpisů, kteréž by se dotýkaly poměru třetích osob k dlužníku, nad jehož obchodováním byl zaveden dozor. Zvláště nelze v tomto nařízení, jak odpovídá přechodné jeho povaze a v protivě ke konkursnímu a vyrovnacímu řádu (viz §§ 19. a násl. citovaného zákona), nalézt materialně právních ustanovení o omezení kompensace, pročež dlužno kompensaci posuzovati dle jediné rozhodných pro ni zásad obecného zákona občanského. K tomu budiž podotknuto, že také předpisu §u 8. na konci, kterýžto předpis ukládá osobě stojící pod obchodním dozorem, za povinnost, aby se určitým způsobem zachovala, což však platí pouze ve vnitřním poměru, nelze užiti na kompensaci, neboť tento předpis, jako vůbec celé nařízení o zavedení dozoru nad obchodováním, má za předmět v protivě ku konkursnímu řádu, kterýž se vztahuje na jmění samo, pouze přebytek příjmů obchodu stojícího pod obchodním dozorem, a pohledávku nelze započítati do příjmů, nýbrž do jmění samotného. Poněvadž tudíž dlužno pokládati dluh žalobcův u žalovaného od okamžiku, kdy obdržel pravoplatně cessí od J. K-ka oproti žalovanému shora zmíněnou pohledávku, za zaniklý, byl také žalovaný dle §u 1426. ob. z. obč. povinen vydati o tom žalobci kvitanci.

Zamítli-li tudíž odvolací soud, změniv rozsudek prvního soudu žalobní prosbě vyhovující, žalobní žádost, jest stížen naříkaný rozsudek právním omylem ve smyslu č. 4. §u 503. c. ř. s., pročež bylo nutno dovolání vyhověti, rozsudek druhé stolice změnit a opět obnoviti rozsudek prvního soudu.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 11. května 1915, č. j. $\frac{\text{Rv II } 272/15}{1}$.) —i—

Jak se má počítati při exekuci pro alimenty nexabavitelné minimum platu soukromého úředníka?

K dobytí alimentů za dobu od 1./12 1899 do 1./1. 1915 obnosem 3090 K s přísl. povolil okresní soud zabavení služného soukromého úředníka v obnosu měsíčních 200 K s tím obmezením, že dlužníku přes zabavení musí zůstatí volným roční příjem 800 K.

Rekursu dlužníkovu bylo vyhověno potud, že místo zabavení celého služného povoleno bylo pouze zabavení polovice služného s týmž obmezením, že dlužníku musí zůstatí volným roční příjem 800 K a to z toho důvodu, že předpis o způsobu vedení exekuce na prospěch pohledávek privilegovaných, obsažený ve čl. IX., odst. 10. uvoz. zákona k exekučnímu řádu, zákonem ze dne 17. května 1912 č. 104 ř. z. čl. III. v zásadě dotčen nebyl, nýbrž toliko z dů-

vodů sociálně-politických ve prospěch dlužníka existenční minimum 800 K ročně stanoveno. Tedy dle nynějších zák. předpisů musí při exekuci na platy osob ve veřejné neb soukromé službě postavených, aby poskytnuta byla výživa ze zákona příslušící, dlužníku volna zůstatí polovice ročního platu, který jinak exekuci není podroben, nejméně však 800 K.

Nejvyšší soud usnesení toto změnil v tom směru, že povolil zabavení celého služného s tím obmezením, že dlužníku musí zůstatí volným roční důchod 1000 K, z těchto **důvodů**: Podle §u 2. zákona ze dne 29. dubna 1873 č. 78 ř. z., ve znění zákona ze dne 17. května 1912 č. 104 ř. z. nemohou služné a ostatní služební požitky osob v soukromé službě trvale ustanovených býti stíženy exekučními opatřeními, nepřesahuje-li celkový obnos těchto důchodů ročně 2000 K. Podle čl. III. cit. z. ze dne 17. května 1912 č. 104 ř. z. musí pak v případě exekuce na takové služební požitky za účelem plnění výživy ze zákona příslušící dlužníku zůstatí volnou polovice ročního důchodu, jinak z exekuce vyňatého, nejméně však 800 K. Pokud jde o tento případ, podává se tudíž následující právní stav: Dlužník požívá, jak se tvrdí, měsíčně 200 K, ročně 2400 K, jeho služné přesahuje tudíž existenční minimum o 400 K. Těchto 400 K jest tudíž samo o sobě zabavitelno. Ze zbytku 2000 K, který jest nepřístupným pro neprivilegované pohledávky, jeví se však dle čl. III. zák. ze dne 17. května 1912 polovice, t. j. 1000 K právě také zabavitelnou ve prospěch pohledávky na výživném ze zákona příslušící (zde tudíž pohledávky na alimentech). Není tudíž usnesení soudu rekursního odůvodněným, povoluje-li se vymáhajícímu věřiteli vůbec jen zabavení polovice služného dlužníka (tudíž zabavení 1200 K). Předmětem exekuce jest naopak celé služné, ovšem s tím obmezením, že dlužníku musí zůstatí volným poloviční existenční minimum, t. j. 1000 K, za všech okolností, však i když se jedná o pohledávky na alimentech, obnos 800 K.

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 16. února 1915,
č. j. R II 63/15.) Dr. Halouzka.

K nařízení vyjevovací přísahy (§ 47. odst. 2.) stačí, zůstal-li výkon mobilární exekuce bezvýsledný.

V exekuční záležitosti vymáhajícího věřitele F. D. ve V. proti povinnému E. H. v B. pro 4569 K 30 h s přísl. nařídil okresní soud v B. povinnému, aby předložil seznam svého majetku a složil přísahu, že udání jeho jsou správná a úplná a že ze svého majetku ničeho nezamlčel.

Na rekurs povinného změnil rekursní soud usnesení první stolice a návrh vymáhajícího věřitele zamítl z těchto